

MODE

“Het hoeft maar over mijn vak te gaan en dan begin ik te ratelen”

Ze is een toonbeeld van elegantie en stijl in een paars mantelpakje dat beeldig contrasteert bij de lime fauteuils in haar winkel. Haar kleurrijke, schitterende creaties kregen in haar dertigjarige carrière bekendheid tot ver over de grenzen. Tot haar klantenkring mag ze de koningin rekenen, de Nederlandse jetsset en internationale beroemdheden. Sheila de Vries (56) vindt het haar taak de vrouw nog mooier te maken dan ze al is.

TEKST: CLAUDIA VAN DER SLUIS, FOTO'S: HÉLÈNE WIESENHAAN,
CREATIES: SHEILA DE VRIES, MANNEQUIN: ANOUK VAN NES

Sheila de Vries

MODEONTWERPSTER

Sinds anderhalf jaar heeft Sheila haar gesloten huis in de Van Baerlestraat vervuld voor opnieuw een prachtige winkel in de Cornelis Schuytstraat waar prêt à couture wordt verkocht. Een luilekkerland voor vrouwen die van mooie spullen houden. De rekken hangen vol met exclusieve avondjurken, lange jassen van fluweel en zijde, dagpakken voor de zakenvrouw, truitjes van kasjmier, pashmina's, exclusieve laarzen van brokaat, schoenen en tassen van eigen label. Geen grote tijdrovende collecties meer, maar een collectie die voor meer mensen toegankelijk is. Ze was toe aan minder maatwerk, dat zeer intensief is, verklaart ze haar ommezwaai. Bovendien wordt het zo langzamerhand tijd om wat meer te gaan genieten van het leven. Op stap gaan met zoon en man of met vriendinnen om cultuurreisjes en stedentrips te doen, lekker uit eten gaan, zoals vorige week nog in Bangkok, wandelen en bezienswaardigheden bezoeken. De tijd voor een ander soort winkel was daarom een logische stap. "Ik wilde nu een winkel waar de leuke witte blouse, de goeie broek en de mooie lammy worden verkocht, in verschillende maten," zegt ze. Maatwerk doet ze nu alleen nog selectief, ondermeer voor de koningin.

Concept verandering

In de afgelopen jaren heeft Sheila gemerkt dat de vrouw van nu erg veranderd is. Ook dat was van invloed op haar beslissing om van concept te veranderen. "Klanten mixen mijn kleding met andere ontwerpers of merken. Ze shoppen overal ter wereld. Het ene weekend zitten ze in Rome, het andere weekend in Hongkong. En dan de Zara's en de H&M'nen, die zijn er ook allemaal bijgekomen. Nederland is een klein land. Je vist allemaal in het kleine vijvertje."

Toekomstvisie

Wat is haar toekomstvisie over mode, wil ik weten, want diezelfde H&M heeft tegenwoordig ook een collectie van een ontwerper als Stella McCartney. Er is te veel van alles, vindt ze. "T-shirts, spijkerbroeken, alles is hetzelfde. Hoeveel spijkerbroeken heb je wel niet? De opduwende bil, de lage bil, met laserstralen, met swarovskistenen, met veters, dat is toch niet meer normaal?" Ze hoopt dat de toekomst weer gaat brengen zoals zij ooit begon en dat jonge mensen hun eigen winkeltje openen waar twintig of dertig stuks hangen. Kleinere boetiekjes op goedkopere plekken en klanten die weer naar originaliteit en creativiteit gaan zoeken in plaats van op veilig spelen. Het straatbeeld toont echter een andere werkelijkheid. "Het is één spijkerbroek geworden. Nu roepen verkoopsters al

in winkels: "leuk jasje, leuke blouse, staat ook leuk op een spijkerbroek." Het wordt zó gepromoot, alsof dat het ultieme is. Ook op luxe party's, of als je uit eten gaat, ze hebben allemaal maar een spijkerbroek aan met iets erop." Het is een verarming van onze maatschappij, meent ze. "Dat vind ik heel droef."

Stijl handhaven

Sheila de Vries slaagt erin om aan die veeleisende vrouw van tegenwoordig tegemoet te komen door haar stijl te handhaven. "Als je me een beetje hebt gevolgd dan weet je dat ik de vrouw van de kleuren ben. Dat én het speciale gebruik van stoffen, de goeie pasvorm, óók voor de wat gevuldere vrouw, niet alleen maar iets voor graatjes maken. En met een dertigjarige ervaring weten wat er speelt en wat vrouwen willen," verklaart ze haar succes.

Inmiddels heeft ze naast de kleding, tassen en schoenen ook een juwelenlijn met fonkelende diamanten bij Schaap & Citroen en een sieradenlijn met precious stones zoals amethist, maansteen en lapis lazuli. Enthousiast: "Maar ook een goeie leercollectie met fantastische leerstukjes erbij, mooie jasjes, trenchcoats... Al met al doe ik dat alles nog steeds met veel plezier, maar ben ik toch inventief geweest door een andere draai aan het geheel gegeven."

Laat mijn klanten maar stralen

'Het zal niet eenvoudig zijn om vernieuwend te blijven,' merk ik op. 'Want hoe prachtig ook, de mode in de bladen is zo vaak al voorbij gekomen.' "Dat speelt vooral bij de buitenlandse ontwerpers," is haar reactie. "Dat ik denk jóngens, de blote navels, de plateauzolen, álles is eigenlijk al een keer bedacht. Qua kleuren, qua stijlen, de mouwen, álles. Het is absoluut niet meer zo dat een ontwerper vernieuwend is. Mijn klantenkring verwacht dat ik Sheila de Vries blijf en niet ineens kom met een jurk met één mouw, of een doorkijkjurk waarin je de slip en het behaasje ziet zitten." "Al kun je best grapjes uithalen", voegt ze eraan toe. Ze zal in elk geval nooit pretenderen dat zij een nieuwe lijn neerzet. "Ik ben ontwerper en het is mijn taak een vrouw mooier te maken dan ze al is. Dat doe ik al zoveel collecties en dat blijf ik doen," benadrukt ze. Sheila de Vries is geen ontwerper die zichzelf voor ogen heeft als ze iets bedenkt. Ze vindt het juist een uitdaging om iets voor andere vrouwen te bedenken. "Ik heb er wel eens een aanvaring over gehad met Edgar Vos tijdens een diner. Die zei: "Jij ontwerpt alleen maar voor jezelf." Maar ik ben totaal niet met mezelf bezig als ik ontwerp. Op het atelier vragen ze me af en toe wat ik aantrek als er weer iets is. Ik ben niet zielig hoor, want ik heb

"Mannen vragen
gelijk wat het kost,
zó Hollands"

kasten vol. Ik ben er vrij traditioneel in, vind niet dat ik op feesten op partijen nog eens de modeontwerper moet uithangen met gigantische creaties. Laat mijn klanten maar stralen, dat is belangrijker.”

Ik ben altijd op zoek

Ze is gek op stoffen en slaagt er steeds weer in om met iets bijzonders te komen. Ik vraag haar hoe ze daarbij te werk gaat, of ze zelf ontwerpt of inkoopt.

“Alles, alles, álles is al voorbijgekomen. Mijn eigen prints, mijn eigen weef, ik heb ook een show in Thailand gegeven voor het staatsbezoek van de koningin. Prachtige geweven stoffen, de mooiste Thaise zijdes die speciaal werden gemaakt naar mijn ideeën. Het was heel leuk om mee te werken, want die zijde is wat bokkig en stugger. Het valt niet en drapeert niet, maar het is een uitdaging om daarmee een mooie collectie neer te zetten. Overal waar ik kom, ook op vakantie, ga ik op stoffenjacht, ik ben altijd op zoek. Ik loop beurzen in Frankrijk, Italië en twee keer per jaar ga ik naar Hongkong of China, want daar heb ik ook fabrikanten die mooie dingen maken.”

Voor haar shows laat ze zich meestal inspireren door landen. Voor de Zijderoute liet ze zijde weven in Oezbekistan en voor haar Egyptische show gebruikte ze turquoise, koralen en gouden kleuren in rijke stoffen die pasten bij het thema. Voor haar meest recente show sloeg ze een andere weg in. Toen ze enige tijd geleden voor de Beau Monde een make-over deed als Doris Day besloot ze dat als thema te gebruiken. “Iedereen riep altijd, je lijkt op Doris Day. En het was inderdaad ongelooflijk. Iedereen dacht dat ik het wás.” Ze wijst naar de muur waar nog een aankondiging hangt van de laatste show met daarop haar foto als Doris Day. “Het was heel erg leuk. Om de toon te zetten begon ik met een aantal jurken uit die tijd. Kraagje omhoog, vestje over de schouder, kleine handschoentjes aan, de make-up met de aanplakwimpers en dat haar.”

“Je moet een kick krijgen bij alles wat je doet” ‘Is er een gebied in de mode dat je absoluut nog niet doet?’ “Zeg nooit, nooit.” Met pretogen: “Eergisteren werd ik gevraagd om een hondencollectie te ontwerpen. Eerst moest ik er verschrikkelijk om lachen. Of het iets is voor mij en of ik daar gevoelens bij heb zal ik nog overwegen. Je moet een kick krijgen bij alles wat je doet, vind ik.” Wat ze wel weet is dat ze niet snel met een herencollectie zal komen. “Het is enig om voor vrouwen te ontwerpen maar bij de mannen blijft het een heet hangijzer,” zegt ze laconiek. “Een mooie stropdas, een

apart overhemd en een andere sluiting of manchet, ik bedenk van alles leuk als ik bedrijfskleding ontwerp, maar de heren willen liever in het grijze of donkerblauwe kostuum zaken doen. Dus toch weer dat hemd, die gewone stropdas, sokken en schoenen. Ik kan daar niet zoveel mee. Maar ik vind dat de wereld ook niet echt zit te wachten op een Sheila de Vries herencollectie. Met de rest sluit ik niets uit, want alles wat een vrouw aanmoet is natuurlijk heel interessant.”

Lezingen

Lezingen geeft ze al jaren. Toen ze in 1998 het boekje schreef ‘Wat trek ik aan,’ met tips over etiquette in de mode, werd ze daar ook voor gevraagd. “Daar heb je weer zoiets,” lacht ze. “Dan ben je modeontwerpster en dan moet je ook nog maar weer eens even kunnen praten. Dat kon ik gelukkig en wist ik ook niet van mezelf. Ik vond het leuk. Het hoeft maar over mode te gaan en dan begin ik toch wel te ratelen.”

Het begon met kleine gezelschappen. Al gauw ontstond het idee om tijdens een lezing een aantal vrouwen adviezen te geven. “Ze vragen mij dan om mijn mening en ik geef op een aardige manier kritiek. Soms doe ik een metamorfose. Dan komt iemand op met een spijkerbroek en een T-shirt en daarna staat er ineens een vrouw met een prachtig pak, een hoed als het moet en mooie schoenen.”

Er blijkt een groot verschil in zo’n zaal tussen mannen en vrouwen. “Mannen vragen gelijk wat het kost. Zo Hollands. Dan denk ik, God, er zijn weer mannen bij. Vrouwen hebben veel leukere vragen, dan gaat het vaak over maten en over etiquette. Daar kan ik ongelooflijk lang en veel over vertellen. Het is niet zo dat ik daar ga staan en...woem... alleen maar mijn verhaaltje houdt. Het gesprek gaat bij iedere lezing weer een andere kant uit.”

Ze vindt het vooral leuk om de mannen in een zaal te vertellen dat het ook wel eens anders mag, want die zijn vaak zo ontzettend behoudend. “Ze verschijnen niet gemakkelijk met een oranje hemd op het werk. Maar als ze willen weten wat er veranderd kan worden heb ik het over de witte sportsokken of die sokken met Mickey Mouse. Dat kan écht niet onder mijn pak wat ik voor een bankgebouw heb ontworpen. Daar moeten toch de goeie schoenen en sokken onder gedragen worden.” Ze lacht opgewekt. “Er is altijd zoveel reuring in zo’n zaal, echt leuk.”

Het is een feest!

Een van haar mensen komt binnen met een beeldschone lange rok van appelgroene zijde voor de nieuwe show. Smalle taille, wijd uitlopend. Sheila, trots: “Nou, is dat Doris Day of niet?” De coupeuse blijkt op vakantie en de show is al over twee weken. Sheila laat dat even tot zich doordringen, maar blijft rustig zitten, vol aandacht voor het gesprek. ‘Heb je ooit zenuwen voor een show?’ vraag ik haar tot slot. “Welnee, als je het allemaal maar goed regelt,” wuift ze nonchalant. “Zenuwen voor een show heb ik nog nooit gehad, want mijn collectie is op een gegeven moment pats, boem, klaar en meer kan je niet doen. Ik heb enorme shows gedaan, hele hangars op Schiphol heb ik afgehuurd waar vijftienhonderd man in konden. Op een gegeven moment had ik daar na de verhuizing van de Van Baerle- naar de Cornelis Schuytstraat geen zin meer in. Nu geven we twee keer per jaar kleine catwalk-shows in veilinghuis Christie’s, iets verderop, voor een kleine kring klanten en de pers. Weet je, het is gewoon een baan, er heerst een leuke spanning. Ik zoek zelf de muziek uit, het is een genót! Je ziet me toch altijd op iedere foto stralen? Het is feest! Jóngens, ik heb gewoon een ongelooflijke leuke job!”

Sheila de Vries is bijzonder geschikt om lezingen te verzorgen op het gebied van dresscodes, etiquette en hoe je als vrouw een bedrijf start, opbouwt en leidt. Ook verzorgt zij een speciaal programma getiteld “de metamorfose”. Voor nadere informatie: sheiladevries@speakersacademy.nl

“Niets is vervelender dan netjes” (Yamamoto)